

Οι μαθητές γράφουν

Κείμενα κοινωνικού προβληματισμού δημιουργημένα από τη μαθήτρια Φατλέ Δέσποινα (γ' γυμνασίου Μουσικού Σχολείου Τρικάλων) στο πλαίσιο του μαθήματος της Νεοελληνικής Γλώσσας (παραγωγή λόγου) με διδάσκουσα καθηγήτρια τη φιλόλογο-ιστορικό Αμαλία Κ. Ηλιάδη.

ΘΕΜΑ: Με ποιο τρόπο η διαφορετικότητα και η ισότητα ως προς το σεβασμό που απαιτούνε, εμποδώνονται στην καθημερινότητα του σχολείου; Να διατυπώσετε ελεύθερα τις απόψεις σας σε ένα κείμενο 300ων λέξεων.

Το σχολείο αποτελεί μια μικρογραφία της κοινωνίας, επομένως φέρει πολλά χαρακτηριστικά της. Ένα από αυτά, το οποίο είναι διακριτό σήμερα είναι η διαφορετικότητα, μεταξύ των μελών του, η οποία πρέπει να τυγχάνει σεβασμού.

Λέγοντας διαφορετικότητα εννοεί κανείς τις επιμέρους διαφορές ως προς τη φυλή, το χρώμα του δέρματος, τον τρόπο ένδυσης, αλλά και πνευματικές διαφορές όπως οι πεποιθήσεις, το θρησκευτικό δόγμα, και οι ποικίλες ικανότητες του καθενός. Αποτελεί κοινή παραδοχή πως η διαφορετικότητα δεν μπορεί να εξαλειφθεί, ειδικά από τη στιγμή που η ίδια η επιστήμη της Βιολογίας αναφέρει πως δεν υπάρχουν στον κόσμο δύο πανομοιότυποι οργανισμοί. Φυσικά, όπως αναφέρθηκε, η διαφορετικότητα αφορά, κατά τη γνώμη μου περισσότερο, μη ευδιάκριτες με την πρώτη ματιά, διαφορές στην πνευματική ιδιοσυγκρασία. Για να επέλθει η ισότητα ανάμεσα στις διαφορές αυτές, πρωταρχικό ρόλο παίζει ο σεβασμός.

Καθημερινά, στο χώρο του σχολείου, μεγάλος αριθμός ανθρώπων με διαφορετική ηλικία, απόψεις, εμπειρίες, οικογενειακή και κοινωνική περιρρέουσα, οικονομική κατάσταση και δυνατότητες, καλούνται να συνυπάρξουν αρμονικά προσηλωμένοι σε έναν και μόνο στόχο, τόσο οι καθηγητές, όσο και οι μαθητές, να εμπεδώσουν και να λάβουν γνώσεις. Για να επιτευχθεί ο σκοπός αυτός, είναι αναγκαίο να βρεθεί η χρυσή τομή της ισότητας των ευκαιριών για όλους.

Όντας μαθήτρια, δεν μου έχει δοθεί φυσικά η ευκαιρία να δω την διαφορετικότητα από την οπτική γωνία των καθηγητών. Ωστόσο, ήμουν αρκετά

τυχερή ώστε να συναναστραφώ με συμμαθητές μου με τους οποίους είχα από αρκετά ως κανένα κοινό στοιχείο. Θα ήταν ψέμα αν ισχυριζόμουν, όχι μόνο εγώ, αλλά και ο καθένας, ότι μπορεί να συμφωνήσει με τους ανθρώπους που είναι εντελώς διαφορετικοί από τον ίδιο. Εξάλλου κάτι τέτοιο δεν είναι φυσιολογικό όταν συμβαίνει, είναι σημάδι έλλειψης αυτοκυριαρχίας και δυνατότητας σχηματισμού και υποστήριξης προσωπικών θέσεων. Σε καμιά περίπτωση η λύση για να υπάρχει και να εμπεδώνεται η ισότητα δεν είναι η συμφωνία όλων με όλα! Η μόνη κίνηση που θα κόψει τον κόμπο, λύνοντας τον γόρδιο αυτό δεσμό της αποδοχής της διαφορετικότητας στον σχολικό χώρο, είναι να αντιμετωπίζονται όλοι οι μαθητές όπως αρμόζει σε πολιτισμένους ανθρώπους που σέβονται αρκετά τον εαυτό τους ώστε να έχουν το θάρρος να αυτοπροσδιορίζονται με όποιον τρόπο επιθυμούν, στα πλαίσια πάντα της γαλήνιας συνύπαρξης, που θέλει την ελευθερία του ενός να σταματά εκεί που αρχίζει η ελευθερία του άλλου.

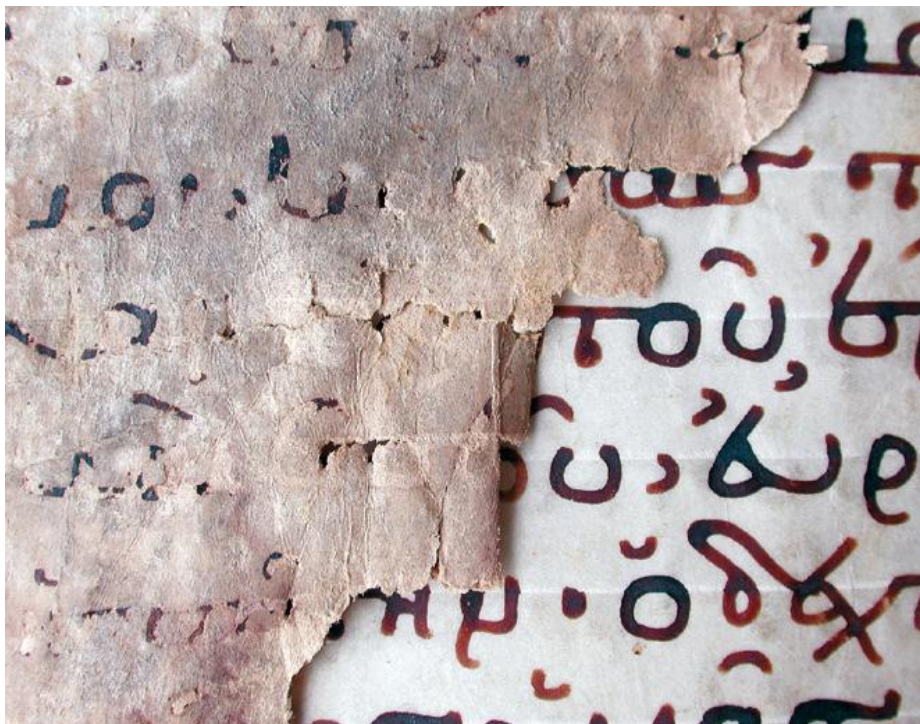
Η διαφορετικότητα και η ισότητα εμπεδώνονται λοιπόν στο χώρο του σχολείου, όχι όταν προσποιηθούμε την ανυπαρξία τους, όχι όταν συγκρουσθούμε με αυτήν, ούτε αν συμφωνήσουμε άκριτα με τα στοιχεία που την χαρακτηρίζουν, αλλά μόνον όταν δείξουμε ανεκτικότητα και την χρησιμοποιήσουμε για να επωφεληθούμε όλοι, αφού τέτοιες εμπειρίες καθιστούν το ανθρώπινο μυαλό πιο “ανοιχτό” σε νέες ιδέες, χωρίς βέβαια ποτέ να απαρνηθούμε την προσωπική μας διάσταση. Γιατί όπως θα έλεγε το κάθε παιδί, πόσο ανιαρός θα ήταν ο κόσμος, αν ήμασταν όλοι ίδιοι;

Δέσποινα Φατλέ

16/12/2015

Γ΄ Γυμνασίου

Μουσικό Σχολείο Τρικάλων

ΘΕΜΑ: Ποια κατά τη γνώμη σας είναι τα σημαντικότερα στοιχεία εθνικής και πολιτιστικής ταυτότητας των Ελλήνων και πως μπορούν αυτά να συμβάλλουν στην τουριστική ανάπτυξη της χώρας μας;

Η βαρυσήμαντη έννοια της εθνικής και πολιτιστικής ταυτότητας των Ελλήνων είναι ένα ζήτημα που έχει ουκ ολίγες φορές βρεθεί στο επίκεντρο συζητήσεων. Ο τουρισμός από την άλλη, είναι αποδεκτός ως ένας τομέας της ελληνικής οικονομίας ο οποίος δίνει πνοή στην κατακρεουργημένη εξέλιξη του οικονομικού “τι μέλλει γενέσθαι”. Ο ρόλος αυτών των δύο εννοιών ίσως εκ πρώτης όψεως να φαντάζει μη αλληλένδετος. “Η μήπως μπορεί να γίνει;

Τα τελευταία χρόνια ο Έλληνας πολίτης βομβαρδίζεται από πλήθος πληροφοριών που σκοπό έχουν να τον ενημερώσουν για την ξέφρενη “κατρακύλα” που ακολουθεί η συνέχιση και παράδοση των στοιχείων της εθνικής και πολιτιστικής ταυτότητας στις νεότερες γενιές. Είναι πλέον γνωστό πως κοινωνικά προβλήματα όπως η ξενομανία, η υπερβολική ενασχόληση δηλαδή με ξενόφερτα πρότυπα συμπεριφοράς και ζωής, σε συνδυασμό με την εξιδανικευμένη προβολή οποιουδήποτε θέματος σχετικό με το εξωτερικό από τα Μ.Μ.Ε., μας έχει οδηγήσει ως κοινωνία στην παραμέληση της καλλιέργειας και της διαφύλαξης των στοιχείων που μας προσδιορίζουν εθνικά. Ωστόσο, κανείς δεν κατάφερε να λύσει ποτέ ένα πρόβλημα ακολουθώντας την ίδια λογική που αναλογίζονταν όταν το δημιουργήσε.

Εστιάζοντας στην αρνητική τροπή των πραγμάτων όσο αναφορά την εθνική και πολιτιστική μας ταυτότητα, δεν επιτρέπουμε στον εαυτό μας να την ανατρέψουμε. Ας αναλογιστούμε την ένδοξη ιστορία του τόπου μας ως παράδειγμα. Από αρχαιοτάτων χρόνων, ο ρόλος των Ελλήνων και η επιρροή τους στον κόσμο ήταν εξαιρετικά σημαντική. Για χιλιάδες χρόνια οι Έλληνες διέσωσαν αυτόν τον πολιτιστικό θησαυρό, ο οποίος κάθε άλλο παρά αρνητικότητα προσδίδει στην εθνική μας ταυτότητα. Σήμερα, δυστυχώς, ο μόνος συνδετικός κρίκος της ελληνικής ιστορίας με τον Έλληνα πολίτη χαρακτηρίζεται το δίωρο μάθημα πάνω σε αυτή εντός του σχολικού πλαισίου. Είναι καιρός να σκεφτούμε το πως μπορούμε να αξιοποιήσουμε με αξιοπρέπεια αυτό το στοιχείο της πολιτιστικής και εθνικής μας ταυτότητας για το συμφέρον της χώρας μας. Εξάλλου, κάνοντας λόγο για ιστορία, μιλάμε επίσης για τέχνη, μουσική, γλώσσα.

Το αεράκι φυσά απαλά. Τα μόνα ακούσματα που αντηχούν είναι ο σιγανός παφλασμός των κυμάτων ή που και που το κρώξιμο κάποιου γλάρου. Ο ήλιος λάμπει εκθαμβωτικός και ζεσταίνει την κάθε σπιθαμή του κορμιού... Τέτοιες είναι οι εικόνες που φαντασιώνεται οποιοσδήποτε επισκέπτης της Ελλάδας, ειδικά τους καλοκαιρινούς μήνες. Τα νησιά που σφύζουν από ζωή, οι ακρογιαλιές με τα κρυστάλλινα νερά, αλλά και οι αγριωπές βουνοπλαγιές και τα σκουροπράσινα δάση, είναι μόνο ενδεικτικά του πλούτου της ελληνικής φύσης που προσφέρεται να αξιοποιήσει ο τουρισμός. Για άλλη μια φορά, η υπερβολική εστίαση σε μόνο ένα

είδος τουριστικού πόρου, τη φύση εν προκειμένω, εμποδίζει, ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, περιορίζει την τουριστική ανάπτυξη.

Ως εδώ ο καθένας σίγουρα έχει καταφέρει να φανταστεί μερικούς τρόπους με τους οποίους η ελληνική ιστορία- και τα πάμπολλα παρακλάδια της- μπορούν να συμβάλλουν στην τουριστική ανάπτυξη. Είναι γεγονός ότι στο παρελθόν είχαν γίνει αξιόπαινες προσπάθειες δημιουργίας χώρων φιλοξενίας της ελληνικής ιστορίας και τέχνης, όπως μουσειακοί χώροι, εκθέσεις ζωγραφικής, γλυπτικής, σύγχρονης τέχνης και πολλά ακόμη. Τα μόνα που αναμένουν βελτίωση είναι η σωστή διατήρηση και διαφύλαξη της κληρονομιάς αυτής, η αντιμετώπιση με άλλα λόγια που πρέπει να δείχνουν απέναντι στα ιστορικά μνημεία πολιτισμού όχι μόνο οι αρμόδιοι φορείς αλλά και το κοινό, και, φυσικά η ποιοτική διαφήμιση αυτού του μοναδικού στοιχείου της ελληνικής εθνικής και πολιτιστικής κληρονομιάς. Δράσεις όπως ημερίδες ενημέρωσης των επισκεπτών για την ιστορία του τόπου που επέλεξαν για τις διακοπές τους, μπορεί να είναι ένα ακόμη σκαλοπάτι στην ανοδική πορεία της ελληνικής τουριστικής ανάπτυξης.

Δέσποινα Φατλέ

19/10/2015

Γ΄ Γυμνασίου

Μουσικό Σχολείο Τρικάλων

